THE „NOII" LITERARY GROUP – SHORT BIOGRAPHY

Larisa Stîlpeanu
PhD Student, "Transilvania" University of Braşov

Abstract: This paper aims at clarifying certain aspects regarding the formation of the Romanian literary group "Noii". This group activated around 1970's and is known as advancing experimental ideas in what concerns the literature, as they manage to establish their own system of rules in writing a literary text. Although their novelty had a high level, they did not continue to write using the same rules after the end of the communist period. Their experiment was only a definite period of time in their work and not a continuous one. This specific period is the main focus of this paper, its commencement and its finality.

Keywords: experiment, Junimea, Noii, communism, Tel Quel.

Gruparea *Noii* a apărut într-o perioadă de expansiune şi deschidere culturală a României, atât cât era posibil la vremea respectivă. Modificările câmpului intelectual în anii '70 au fost majore în ceea ce priveşte literatura şi cultură română. Deschiderea şi interesul membrilor grupării pentru o „altfel" de scriitură este însă şi mai importantă. *Noii* nu au fost o simplă grupare literară. Este greu de altfel să încadrăm această grupare în limitele unei mişcări sau ale unui curent. Ei fac parte din categoria „nici, nici", nici moderni, nici postmoderni, lucru care mă determină să tratez eforturile lor de schimbare şi diferenţiere din două puncte de vedere: mai atâi din unghiul social al schimbării şi ale refuzului structurilor închistate şi apoi din unghiul strict literar, de tranziţie de la modernism la postmodernism. Este o grupare ce stă sub semnul incertitudinii şi al fragilităţii. Erau prieteni buni, cu interese comune din punct de vedere teoretic, însă la nivelul practicii, al scriiturii, fiecare şi-a urmat propriul drum, propriile afinităţi. Această grupare poate fi încadrată cel mai bine în ceea ce Pierre Bourdieu numeşte „cultură intelectuală de mijloc", caracterizată printr-o relaţie ambiguă între cultura de tip legitim şi formarea unei zone a incertitudinii, a poziţiilor fragile şi instabile[1]. Literatura unora dintre ei va fi una de tip marginal, însă va avea toate şansele consacrării, pe când a altora va fi apreciată încă de la primele texte apărute sub numele lor. La început gruparea a reprezentat un instrument de luptă împotriva literaturii ca instituţie şi împotriva literaturii de tip oficial. Practicile lor au fost asemănate, mai ales în primii ani, cu metodele avangardiste, această poziţie fiind motivată prin formulele lor novatoare, dar şi prin spiritul tot mereu în căutare de forme cât mai diferite faţă de literatura consacrată până la acel moment. S-a vorbit mai întâi despre ei ca fiind „gruparea Iova", după care prin prisma proiectelor discutate de aceştia în cadrul şedinţelor Junimea, dar şi prin prisma declaraţiilor oferite de sursele şi informatorii organelor de Securitate, s-a ajuns la „Gruparea *Noii*". În ceea ce priveşte referirile la această grupare voi reda una singură deoarece majoritatea declaraţiilor sunt extrem de asemănătoare, părând a fi mai degrabă acelaşi conţinut informativ parafrazat în diverse moduri. Denumirea grupării cred că a plecat în primul rând de la titlul revistei creată de către membrii grupării în anii de studenţie. Trebuie subliniat un lucru foarte

[1] Pierre Bourdieu, *Distinction. A Social Critique of the Judgement of Taste*, traducere de Richard Nice, Cambridge, Massachusetts, Harvard University Press, 1984.

important, anume faptul că în foarte puţine studii de specialitate, critică sau istorie literară se face referire la aceşti scriitori ca făcând parte dintr-un grup; ei sunt trataţi întotdeauna individual fără a se identifica similitudini majore în ceea ce priveşte scrisul lor. Primele menţionări referitoare la aceştia ca făcând parte dintr-o grupare literară apar în *Dicţionarul scriitorilor români* apărut sub coordonarea lui Mircea Zaciu, Marian Papahagi şi Aurel Sasu, dar şi în *Dicţionarul biografic al literaturii române*, apărut în anul 2006 sub coordonarea lui Aurel Sasu.

Foarte mult timp activitatea cenaclului „Junimea" a fost pusă în legătură cu personalitatea profesorului Ovid. S. Crohmălniceanu. Nu este un lucru greşit, însă trebuie clarificat faptul că nu domnia sa este cel care a pus bazele acestui cenaclu, ci mai degrabă cel care l-a consolidat. Cenaclul „Junimea" şi-a început activitatea în perioada anilor '60 sub conducerea lui George Ivaşcu, printre participanţi numărându-se şi poeţi precum Nichita Stănescu, Adrian Păunescu, Ion Gheorghe sau Ioan Alexandru. Activitatea cenaclului se desfăşura la Clubul Universităţii, vizavi de Cişmigiu, unde fusese altădată Institutul Maxim Gorki, ne explică Ovid. S. Crohmălniceanu în *Amintirile* sale[2], după care s-a mutat în podul Facultăţii de Litere, la cererea decanului D. Păcurariu, probabil pentru o mai uşoară controlare a activităţii ce se desfăşura. O perioadă, spre sfârşitul anilor '60, după ce cei mai sus amintiţi nu au mai frecventat cenaclul, acesta a ajuns să nu mai fucnţioneze, până când în toamna lui '70 a preluat coordonarea acestuia Gheorghe Iova. Iova a coordonat activitatea cenaclului timp de aproximativ un an fără nicio asistenţă până când, în toamna lui '71 „s-au trezit cu trei acolo. Crohmălniceanu, Manolescu şi Rotaru [...] s-a trimis un detaşament de elită, patria şi-a arătat zvâc-ul"[3]. Atât Iova, cât şi Crohmălniceanu pomenesc despre rolul Securităţii în venirea celor trei la coordonarea cenaclului, scopul fiind controlarea activităţii cenaclului întrucât părea a fi în dezacord cu regulile partidului. Crohmălniceanu îşi aminteşte foarte bine ce fel de atmosferă a găsit la cenaclu şi semnalează în *Amintirile* sale faptul că Gheorghe Iova, Gheorghe Ene, Gheorghe Crăciun şi Ioan Flora dominau şedinţele „şi cam băgau spaima în cine nimerea la cenaclu, cu cunoştinţele lor teoretice scoase mai ales din ultimele demersuri ale structuralismului"[4]. Activitatea lui Crohmălniceanu la cenaclu a rămas cumva sub semnul întrebării. Rolul acestuia a fost mai degrabă de supraveghere în primul an petrecut la cenaclu, an în care Iova încă mai participa (sau conducea) la cenaclu. După acest an, coordonarea cenaclului se pare că i-a revenit în mod total lui Crohmălniceanu. Despre acel an, între toamna lui '71 şi vara lui '72 lucrurile se arată a fi cam în ceaţă în ceea ce priveşte conducerea cenaclului, împărţirea conducerii între Iova şi Crohmălniceanu. Pe de o parte, Iova susţine că profesorul Crohmălniceanu avea doar un rol de „urmăritor din umbră", că şedinţele erau încheiate tot de el şi nu de către Crohmălniceanu, nu recunoaşte niciun fel de ajutor din partea lui, dimpotrivă îl acuză de sabotare a activităţii *Noilor*[5]. Pe de altă parte, Crohmălniceanu povesteşte în *Amintirile* sale că le oferea studenţilor libertatea de a lectura ceea ce îşi doreau, oferindu-le o oarecare libertate pentru siguranţa obţinerii unor rezultate mulţumitoare din punct de vedere creativ, pentru a păstra o atmosferă stimulantă. Îşi asumă şi el, ca şi Gheorghe Iova, conducerea discuţiilor, încheierea şedinţelor şi formularea concluziilor: „I-am lăsat pe studenţi să organizeze întâlnirile, să stabilească cine şi ce citeşte, renunţând la vreo cenzură. Mi-era destulă frică, recunosc, dar altfel nu mergea. Eu mă mulţumeam doar să fiu indulgent, suflând în orice flăcăruie de talent, cu grijă ca să nu se stingă, ci să crească. Dar să şi creez un climat destul de

[2] Ovid. S. Crohmălniceanu, *Amintiri deghizate*, Bucureşti, Editura Nemira, 1994, p. 143.
[3] Gheorghe Iova, interviu realizat de Larisa Stîlpeanu, 13 mai 2016.
[4] Ovid. S. Crohmălniceanu, *op. cit.*, p. 143.
[5] Gheorghe Iova, interviu realizat de Larisa Stîlpeanu, 13 mai 2016.

exigent încât să descurajeze impostura."[6] Crohmălniceanu îşi recunoaşte astfel rolul de coordonator şi nu de conducător, având în vedere faptul că periodic se schimba conducerea cenaclului în funcţie de generaţia de studenţi. Astfel, după grupul Iova, Crăciun, Nedelciu, Ene, au urmat la conducerea cenaclului Cornelia Maria Savu, Andrei Roman, Nicolae Iliescu şi alţii.

Spuneam mai devreme că Gheorghe Iova i-a influenţat semnificativ pe colegii săi atât în ceea ce priveşte orientarea lecturilor, cât şi în ceea ce priveşte tehnicile textuale abordate. Personalitatea marcantă şi atitudinea tranşantă a acestuia s-au făcut simţite încă din anii facultăţii. Constantin Stan povesteşte (într-un număr omagial pentru Gheorghe Crăciun al revistei „Vatra") care era atitudinea extremiştilor Iova, Crăciun, Nedelciu, Ene. În cadrul cenaclurilor literare, aceştia manifestau o atitudine descurajantă pentru cei care citeau în cadrul la *Junimea*. Discuţiile nu mai aveau o notă paşnică, ci semănau cu nişte execuţii literare îndreptate nu împotriva autorului, ci împotriva textului în sine, text care făcea parte din literatura oficială, care părea a sluji indicaţiile de partid şi proletcultismul. Cei patru erau necruţători cu o astfel de literatură care, de altfel, era foarte încurajată şi lăudată prin revistele literare. Noul val propunea deliteraturizarea literaturii până ce devine un act lingvistic, abolirea genurilor şi speciilor literare, cu scopul de a avea un singur gen, anume textul.[7] Tot C-tin Stan ne povesteşte şi atmosfera ce se crease în cadrul cenaclului datorită celor patru. Paragraful mi se pare extrem de sugestiv, încât aleg să îl redau aşa cum este: „Cine venea pentru întâia oară la *Junimea*, înainte chiar de a fi auzit ceva, îşi fixa atenţia pe grupul celor patru care păreau să domine fie şi prin felul în care se aşezau: de-a dreapta lui Crohmălniceanu – Iova, fumând întruna, fără să scape din ochi foile de pe care «victima» citise, mai totdeauna foarte aproape de el Crăciun – abstras, serios, adus de spate şi cu o voce parcă sugrumată la început, apoi din ce în ce mai fluentă şi mai fermă, Gicu Ene risipit prin spatele lor, Orlando (Nedelciu) într-o poziţie din care să cuprindă întreaga sală a clubului *Universitas* de pe Schitu Măgureanu, afişând bunătate, bonomie şi o stare perpetuă de optimism. Mai apoi, grupul avea să fie completat de statura impozantă a lui Ionică Flora (mereu înconvoiat parcă spre a nu-i privi pe toţi de la înălţime), Emil Paraschivoiu cu pletele lungi şi nasul acvilin, Meşterul (Ioan Lăcustă) ce era imposibil să nu te frapeze prin asemănarea uimitoare cu Labiş."[8]

Printre activităţile grupării în cadrul şedinţelor cenaclului s-a aflat şi revista de perete „Noii". Personalitatea dominatoare a lui Gheorghe Iova iese la suprafaţă şi în acest caz, vorbind despre aceste proiecte ca fiind ale lui personale: „Din proiectele mele l-au făcut pe cel mai prost, o gazetă de perete care nu trebuia să fie de perete. După plecarea mea i-au dat tocmai titlul care nu îmi plăcea, «Noii»."[9] După mărturisirile lui Iova, revista a apărut după ce acesta absolvise facultatea şi se dezice de conţinutul acesteia considerând că este un proiect mediocru şi controlat de către autorităţi, un „obiect" care trebuie demascat de falsa sa importanţă. Mai mult decât atât, îl acuză pe Crohmălniceanu de sabotarea acestui proiect, spunând că acesta a fost de fapt rolul său când a venit la conducerea cenaclului: „«Noii», deşi apare în cartea mea, era un titlu faţă de care m-am împotrivit, dar ei tot l-au folosit. [...] Obiectul respectiv eu l-aş descrie aşa, un avorton din proiectele mele sabotate, pentru că afişajul ăla de pe pereţi (au fost câteva în hol, dar s-au dus pe culoar) era o gazetă comunistă, n-avea nicio legătură cu ceva nou. De-aia am zis mereu, să prezentăm obiectul! Nu a participat obiectul ăla la nicio schimbare la nicio înnoire. Şi a durat maximum un an universitar. Ultimul număr l-am văzut în februarie '73..."[10] Gheorghe Iova ţine

[6] Ovid. S. Crohmălniceanu, *op. cit.*, p. 144.
[7] Constantin Stan, „Junimea – Anii de ucenicie", în Vatra, nr. 9-10, 2007, p. 52.
[8] *Ibidem*.
[9] Gheorghe Iova, interviu realizat de Larisa Stîlpeanu, 13 mai 2016.
[10] Gheorghe Iova, interviu realizat de Larisa Stîlpeanu, 13 mai 2016.

să sublinieze faptul că această revistă nu a avut nicio legătură cu proiectele sale şi că toate numerele au apărut fără ca Iova să îşi fi dat cu părerea despre conţinutul acestora.

Aflând că atât Crăciun, cât şi Ene scriau poezie, Iova s-a oferit „să facă critică despre scrisul lor", menţionând că nu a intenţionat să îi influenţeze niciodată, deşi afirmaţiile lui sunt într-o oarecare măsură contradictorii: „Mi-a vorbit şi despre prietenul lui, Ene. Erau în primele săptămâni ei, în anul I. Ene nu voia, l-am pândit pe scară şi am vorbit. Eu am făcut critică despre scrisul lor. Ei, dacă tot voiau să vină, păi să vină ca lumea. Aşa doar ca să mă cultive pe mine nu mi-am dorit niciodată. Am avut o repulsie. [...] Şi aşa i-am adus, i-am lăsat liberi întotdeauna. Le-am citit. [...] Eu am vrut o echipă de egali, ţelul meu era ce era la modă în lume, grupul de comando mai puţin cunoscut, grupurile rock. Trei-patru băieţi fără dirijor. [...] Eu nu am nicio legitimare, nu am dreptul să influenţez oamenii. Eu le-am acordat lor înţelegere, ei n-au vrut niciodată să îmi acorde mie înţelegere, indiferent de regim."[11] Ca mai apoi să spună scurt şi la obiect: „Eu trebuia să scot scrisul valabil al acestor băieţi, la Nedelciu mai puţin." Un alt lucru interesant mi se pare faptul că Iova neagă faptul că între el şi ceilalţi doi Gheorghe a existat vreo urmă de prietenie, susţinând că nu aveau prea mult contact, duceau vieţi diferite şi se întâlneau fiindcă urmăreau ceva. Se întâlneau şi discutau despre literatură, despre scrisul la maşină, despre ce se poate scrie numai de mână şi despre ce se poate scrie la maşină, iar în scurt timp discuţiile lor s-au transferat la cenaclul Junimea, unde s-au reunit toţi cei mai sus amintiţi.

Crăciun îşi aminteşte şi el de atitudinea lor ca grup sudat de acelaşi idei, idealuri literare: „Sigur că eram destul de răi toţi pe vremea aceea, strîmbam din nas la tot ceea ce se citea, ne citeam propriile producţii poetice în general şi ne miram de lipsa de percepţie a celorlalţi, inclusiv profesorul Crohmălniceanu nu a perceput foarte multă vreme programul nucleului restrîns al grupului Ene, Iova, Crăciun, deci noi eram acolo nişte autori interesanţi. Asta vroiam să spun, că e normal ca problematica unui nou limbaj, a unei noi sensibilităţi, a unui nou fel de a face poezie – o poezie care să se scrie imediat, la o comandă, o temă, un cuvînt, nu ştiu ce, şi care după ce a fost scrisă, recitată, să fie imediat distrusă."[12]

Despre această revistă povesteşte mai pe larg Gheorghe Crăciun lui Leo Butnaru şi mi se pare util să redau descrierea făcută de acesta revistei: „Noi îi spuneam revistă de perete-afiş. Era un carton lung de vreun metru jumătate-doi metri, lat de vreun metru, unde textele noastre, scrise de mână sau bătute la maşină pe hârtii de diferite calităţi şi culori, erau risipite printre desene şi fotografii. Era un spaţiu plastic, dar în acelaşi timp şi o suprafaţă mare care trebuia citită. În fine, revista noastră, care poate cândva va merita să se transforme într-un dosar... [...] „Noii" era o revistă destul de puştească. Noi nu aveam decât câte 20 de ani atunci. De avangardă, să-i spunem, şi experimentală. Pe vremea aceea conceptele nu însemnau pentru noi foarte mult. Dar din ea s-au văzut câteva idei pe care mai târziu generaţia '80 şi le-a adjudecat cu nonşalanţă, pentru că ele ţin de esenţa spiritului optzecist. În primul rând, era vorba acolo despre ideea că o nouă viziune asupra realului, deci o nouă ontologie are nevoie de un noi limbaj. Astfel, noi încă de la vârsta de 20 de ani eram împotriva temelor triumfaliste, împotriva metaforelor, împotriva podoabelor. Nu ne interesa generaţia '60, care era în mare vogă. Ba chiar făceam alergie la scrisul ei. Era o insolenţă normală, pe undeva. După aceea, ne interesa deja problematica limbajului şi cea a tranzitivizării limbajului. Şi Iova, şi Flora, şi eu eram poeţi pe vremea ceea. Nedelciu era singurul

[11] Gheorghe Iova, interviu realizat de Larisa Stîlpeanu, 13 mai 2016.

[12] „Competiţia continuă – un manifest post-factum al gîndirii teoretice a generaţiei '80", interviu cu Gheorghe Crăciun realizat de Mihail Vakuloski, apărut în *Portret de grup cu generaţia „optzeci"*, Editura Tracus Arte, Bucureşti, 2011. http://tiuk.reea.net/index.php?option=com_content&view=article&id=3402, accesat la 15.07.2016, ora 11.43.

prozator dintre noi. În ce-l priveşte pe Mircea, e teribil faptul că el la 20 de ani scria texte dintre care a introdus şi în volumul său de debut „Aventuri într-o curte interioară". Era un prozator făcut. Pe noi ne interesa să ajungem la un limbaj care să aibă o expresivitate dincolo de mijloacele stilistice consacrate. O expresivitate a denotaţiei, aşa ceva căutam. Şi multă vreme am scris o poezie care era, de fapt, o poezie a poeziei. Atunci, îmi numisem un volum „Metapoeme". Apoi apărea şi componenta ludică, şi interesul mare pe care îl acordam propriei noastre biografii, dar şi faptului că cultura reprezintă o a doua natură."[13].

Date despre revista alcătuită de aceştia nu avem foarte multe, iar amintirile fiecăruia sunt contradictorii. Din amintirile lui Gheorghe Iova, revista a avut aproximativ 6 numere, primul număr apărând în toamna anului 1972, când Iova deja nu mai era student al facultăţii, iar ultimul număr ar fi apărut în februarie '73. Conţinutul revistei consta în scurte articole, cronici de carte, film sau muzică rock. Gheorghe Crăciun îşi aminteşte că primul număr ar fi apărut în 1971 şi descrie astfel felul în care îşi coordonau treburile „redacţionale": „Această revistă a pornit, ca idee, de la mine şi de la Ioan Flora, tocmai ne mutaserăm în gazdă amîndoi, locuiam undeva pe strada Neculce, aproape de strada 1 Mai, în spate aveam cimitirul, în faţă o circă de Poliţie, mi-aduc aminte de locul cu pricina, el stătea la etaj, eu stăteam jos şi aveam un loc unde să lucrăm, să facem revista. La nivelul bucătăriei redacţionale a acestei reviste foarte mult s-a implicat Ioan Lăcustă. Ei, revista se făcea foarte interesant. Normal, ceream materiale de la membrii grupului, dar şi de la unii colaboratori externi pe care îi selectam cu mare grijă şi după nişte baremuri extrem de exigente, deci, unde nu simţeam noi că ar fi vorba de o noutate evidentă, că nu există deschidere spre experiment, spre gîndirea liberă, spre lucrurile şocante, nu prea lăsam cale de colaborare. Materialele acestea se strîngeau, erau şi literatură ca atare – poezie, proză –, dar erau şi texte teoretice, erau şi manifeste, eu însumi am publicat vreo 2-3 astfel de texte în revistă, ţin minte că într–unul din primele numere am semnat şi un manifest comun care s–a făcut din sintetizarea a două-trei perspective – una era a lui Mircea Nedelciu, una era a lui Iova, alta era a mea, nu ne–am prea înţeles, cum se întîmplă şi atunci cînd se semnează comunicate ş.a.m.d., este o operă colectivă, dar există acest manifest. Nu îmi mai aduc aminte acuma care sînt ideile de acolo, cred că erau interesante."[14] Tot Crăciun povesteşte în acelaşi interviu că revista cuprindea şi o cronică de film pe care o ţinea Mircea Nedelciu şi pe care o considera a fi de mare calitate, mai ales că Nedelciu era cunoscut pentru interesele sale cinefile. Se mai găseau în revistă traduceri, existau şi numere tematice, spre exemplu un număr format din opinii sau traduceri în premieră, decupau articole din revistele vremii şi la lipeau pe cartonul suport. Hârtia o alegeau în diferite culori sau calităţi, Crăciun şi Flora căutând-o prin librăriile din jurul *Univers*-ului, căutau o hârtie ca de ambalaj, de culoare mai cenuşie, mai gri sau mai bej, încadrând totul într-un joc de culori. Includeau în revistă fotografii, desene aparţinându-i lui Ioan Flora, comentarii pe care le făceau la propriile lor texte: „Ei, în sfîrşit, era o revistă vie, era o revistă incitantă, era o revistă ambiţioasă şi orgolioasă cu, normal, o mulţime de tensiuni care apăreau în cadrul grupului, în general Gh. Iova era liderul informal al grupului, avea el faţă de noi nişte exigenţe care uneori ni se păreau peste măsură de personalizate."[15]

[13] Leo Butnaru, „Gheorghe Crăciun – 8 ani de la plecarea sa pe tărâmul luminoaselor umbre", http://leo-butnaru.blogspot.cz/2015/01/gheorghe-craciun-8-ani-de-la-plecarea.html, accesat la 10.03.15, ora 13.35.
[14] „Competiţia continuă – un manifest post-factum al gîndirii teoretice a generaţiei '80", interviu cu Gheorghe Crăciun realizat de Mihail Vakuloski.
[15] „Competiţia continuă – un manifest post-factum al gîndirii teoretice a generaţiei '80", interviu cu Gheorghe Crăciun realizat de Mihail Vakuloski.

Să fie să acceptăm ideea unui grup compact şi bine-definit, ar trebui să fixăm acest grup şi în nişte limite temporale, ori acest lucru este foarte greu de realizat. Momentul de început îl putem identifica odată cu şedinţele cenaclului Junimea, cum am susţinut mai sus. Destrămarea grupului este însă incertă. Odată cu încheierea studenţiei şi cu intrarea fiecăruia în câmpul muncii, fiecare în diferite oraşe, întâlnirile lor literare s-au rărit foarte mult. Însă acest lucru nu poate constitui cu exactitate momentul destrămării grupării. Iar corespondenţa lor stă drept dovadă. Dacă ar fi să urmăm firul propus de Gheorghe Iova, ar însemna să acceptăm faptul că ideea de grupare a durat atât timp cât a durat amintirea lui Iova[16]. Gheorghe Iova a avut o influenţă aproape sufocantă, îndrăznesc a spune, asupra colegilor săi, cu precădere asupra lui Crăciun şi a lui Ene. Personalitatea sa deborda autoritate şi impunea un respect ca de la maestru la discipol. De aceea, susţin această variantă, gruparea „Noii" s-a destrămat odată cu „înfrângerea" lui Iova. Însă nu cred că putem să îi acordă tot creditul lui Gheorghe Iova şi mi se pare esenţial felul în care Crăciun lămureşte lucrurile: „El chiar şi astăzi are obiceiul să vorbească despre această perioadă ca despre o perioadă în care el a creat totul şi practic tot ce a început atunci i se cuvine, adică el îşi revendică această paternitate a spiritului inovator de atunci. Lucrurile nu pot fi simplificate atît de tare, însă, firește, toţi o recunoaştem, Iova a fost unul dintre motoarele esenţiale ale schimbării din anii '70 şi un autor de–o extraordinară consecvenţă în tot ceea ce a făcut ulterior, un autor care, începînd din anii '70 cu o poezie pe care refuză s-o mai numească altfel decît text, a reuşit să dezvolte o întreagă teorie a textului şi să facă o literatură de tip textual de-a dreptul exemplară."[17]

Revoluţia însă a adus o libertate prea mare în rândul scriitorilor. Treptat, posibilitatea scriitorilor de a ocupa funcţii de conducere în rândul revistelor de specialitate şi de a scrie tot felul de articole, inclusiv politice, le-au ocupat timpul într-o măsură prea mare, astfel că atmosfera stimulantă a cenaclului s-a diminuat, iar inevitabilul s-a produs. „Se încheiase o epocă"[18].

Bibliography:

Literary Studies:

Bourdieu, Pierre, *Distinction. A Social Critique of the Judgement of Taste*, traducere de Richard Nice, Cambridge, Massachusetts, Harvard University Press, 1984.

Crohmălniceanu, Ovid. S., *Amintiri deghizate*, Bucureşti, Editura Nemira, 1994.

Literary websites:

Butnaru, Leo, „Gheorghe Crăciun – 8 ani de la plecarea sa pe tărâmul luminoaselor umbre", http://leo-butnaru.blogspot.cz/2015/01/gheorghe-craciun-8-ani-de-la-plecarea.html, accesat la 10.03.15, ora 13.35.

„Competiţia continuă – un manifest post-factum al gîndirii teoretice a generaţiei '80", interviu cu Gheorghe Crăciun realizat de Mihail Vakuloski, apărut în *Portret de grup cu generaţia „optzeci"*, Editura Tracus Arte, Bucureşti, 2011. *http://tiuk.reea.net/index.php?option=com_content&view=article&id=3402*, accesat la 15.07.2016, ora 11.43.

[16] Gheorghe Iova, interviu realizat de Larisa Stîlpeanu, 13 mai 2016.

[17] „Competiţia continuă – un manifest post-factum al gîndirii teoretice a generaţiei '80", interviu cu Gheorghe Crăciun realizat de Mihail Vakuloski.

[18] Ovid. S. Crohmălniceanu, *op. cit.*, p. 154.

Interviews:
Iova, Gheorghe, interviu realizat de Larisa Stîlpeanu, 13 mai 2016.
Literary Journals:
Stan, Constantin, „Junimea – Anii de ucenicie", în Vatra, nr. 9-10, 2007.